

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i
Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: Raymond G. Jolly.
Wydawca: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny
w Polsce: Wiktor Stachowiak) Poland 6, skrytka pocztowa
Nr. 24. Adres międzynarodowy; 2101-13 South 11th St.,
Philadelphia 48, Pa., U.S.A

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE” 2 Piotra 1:12

Spis treści:

Przesiewanie przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii.....	str. 121
Pytania Bereańskie.....	str. 143
Odpowiedź na pytanie.....	str. 151
Sprostowanie	str. 152

**„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ
NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO
BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO
JEZUSA CHRYSTUSA” Tytus 2:13**

PRZESIEWANIE PRZECIWKO OKUPOWI W WIEKU EWANGELII

4 Moj.11:1-35; E. Tom 9 rozdz.1

/ciąg dalszy ze strony 116/.

(12) Powiedzieliśmy powyżej, że cztery zalety Prawdy są przedstawione figuralnie w w.7 „Manna była podobna do nasienia koryjandrowego, kolor jej (wygląd) jako barwa bdelliumowa”. Nasienie koryjandrowe jest aromatyczne w swym zapachu i chroni przed zepsuciem przez co pokazane są wartość i zbawienność Słowa Bożego. Prawda przede wszystkim jest w swej naturze i skutkach pełna wartości a to dlatego bo pochodzi z natchnienia Bożego (1 Kor. 2:4,5,13, Gal. 1:11,12, Tes. 2:13, 2 Tym. 3:15-17, 1 Piotra 1:10-12, 2 Piotra 1:20,21), jest czysta (Psalm 12:7, 119:140, Przyp. 30:5), doskonała, na której można polegać (2 Sam. 22:31, Ps.19:8,10, 119:128,138,151,160; Przyp. 22:20,21, Iz. 25:1, Jana 17:17, Obj. 21:5, 22:6), skuteczna (Iz. 55:10,11, Jer. 22:29, Żyd. 4:12), zaspokajająca duszę (Ijoba 23:12, Psalm 19:11, 119:47,72,103, 1 Piotra 2:2), wiecznie trwająca (Ps. 119:144,152, Iz. 40:8, Łuk. 16:17, 21:33, 1 Piotra 1:25). Jest

ona także - jak to przedstawia druga cecha nasienia koryjandrowego - w swej naturze i skutku zbawienna. A to dlatego, bo czyni człowieka mądrym ku zbawieniu (Ps. 119:98-100, 2 Tym. 3:15, Marek 12:24), wyrabia łaski (Rzym. 15:4, 1 Jana 1:4, Jana 20:31, Rzym.10:17, 2 Piotra 1:4-7) i zbawia (Rzym. 1:16, Jakub 1:18,21, 1 Piotra 1:5-9). Takie są zalety Prawdy przedstawione przez podobieństwo manny do nasienia koryjandrowego co jest piękną figurą.

(13) Bedellium wg najlepszych znawców należy do najjaśniejszych kamieni. Jest to diament. (Błędna pisownia nazwy tego klejnotu zawiera się w 1 Moj. 2:12 i 4 Moj. 11:7). Zalety Prawdy figurowane przez kolor manny podobny do barwy bdelliumowej to czystość i blask. Tak samo Prawda gdy jest podawana w czasie właściwym jest czysta i pełna blasku jak diament. Przez to nie powinniśmy rozumieć, że Biblia jest jasna; Bóg celowo uczynił Biblię najciemniejszą z ksiąg jak

to już nieraz podkreślaliśmy w tym piśmie (Iz. 28:9-13, Mat. 13:11-15,35). Prawda jednak w czasie właściwym jest cudownie jasna dla świętych (Kol. 1:27) i będzie jasną dla świata (Obj. 22:1). Ta jasność jest rezultatem rozsądku myśli Bożych (Iz. 1:18). Jej blask sprawia, iż ona oświeca - odbija - światło przychodzące od Pana. Następujące teksty wykazują zalety Prawdy podobnej do brylantu: Psalm 19:9, 119:105,130, Przyp. 6:23, 2 Piotra 1:19, 1 Jana 2:8, Jana 1:9, Obj. 22:1, Iz. 30:26, 29:18,25. Jak więc widzimy, przez podobieństwo manny do nasienia koryjandrowego i diamentu Pan ukazał nam cztery wspaniałe zalety Prawdy. Zauważmy mądrość wyrażającą się w poetyckiej formie ukazaną nam w użyciu przez Boga tych przedmiotów natury aby dać nam lekcję duchową. Pożądliwi nużyli się tym pragnąc nędznych elementów obecnego złego świata w żydowskiej i pogańskiej wierze, historii, nauce, filozofii, sztuce i literaturze.

(14) Działalności Izraelitów w stosunku do manny wyobrażają działalność duchowego Izraela w stosunku do Prawdy, których procesy umysłowe i uczuciowe względem Słowa Bożego są przedstawione figuralnie

w w.8. Zajęcia Izraelitów w związku z manną przedstawiają zwracanie uwagi na Słowo Pana przez pozafiguralnych Izraelitów w formie prywatnej i społecznej, przez rozmowy i badania w zborach. Zbieranie przez Izraelitów manny przedstawia uzyskiwanie zrozumienia przez duchowych Izraelitów co do znaczenia Prawdy. Mielenie jej w żarnach i tłuczenie w młódcach przedstawia analityczne procesy przez które ktoś dzieli ją na główne, mniejsze i jeszcze mniejsze części itd. Głównymi częściami Prawdy są: doktryny, przepisy, obietnice, napomnienia, prorocтва, historia i figury, te zaś dzieląc się na mniejsze części podpadają pod różne przedmioty, z których każdy dzieli się na jeszcze mniejsze części. Przykładem ogólnego podziału rzeczy Prawdy może być przedmiot o Bogu jako podział doktryny. Przedmiot o Bogu może być dzielony na następujące części: Jego istota, charakter, nauka i dzieła. Każdy z tych tematów może być z kolei podzielony. Np. przedmiot o Boskiej istocie może być podzielony odnośnie Jego egzystencji, natury, władzy i atrybutów. Każdy znów z tych przedmiotów może być dalej dzielony na coraz drobniejsze czę-

ści itd. Ten sam proces może być zastosowany do każdej innej doktryny albo też do każdego innego z głównych podziałów Prawdy powyżej przedstawionych. Pieczenie przez Izraelitów manny, a raczej jej gotowanie przedstawia procesy dowodzenia Prawdy czy to na podstawie dowodów z Pisma Świętego, rozumu czy faktów, przez które każdy dowodzi Jej prawdziwości ku własnej satysfakcji. Robienie z manny podpłomyków przedstawia przystosowywanie Prawdy by była odpowiednia do przyjęcia przez serce przez co wytworzyłby się rozwój charakteru oraz naprawa charakteru własnego i innych indywidualnie lub w grupach, jak również dla rozwoju w doktrynie i w zbijaniu błędów (2 Tym.3:15,17). Spożywanie podpłomyków przedstawia przyswajanie Prawdy Pańskiej do osobistego rozwoju w Bożym Słowie, Duchu i pracy. Wiemy, że takie właśnie rzeczy były i są dokonywane w Epifanii i na pewno były dokonywane w okresach Kościołów Smyrna, Tiatyra, Sardis i Filadelfii.

(15) Smak (w.8) tych podpłomyków był jak smak świeżej oliwy. Gdy ktoś popróbował starej oliwy o smaku zjełczałym to po spróbowaniu świeżej oli-

wy zauważy, że jej smak jest bardzo dobry. To nasuwa na myśl doskonały smak Słowa Bożego. Smakuje ono myśli i sercu tym więcej, że jego obfita prawdziwość, harmonia, rozumność, piękno, wzniosłość, skuteczność i praktyczność zadawałają zarówno umysł jak i serce prawdziwego ludu Bożego. O jak „smak” Słowa Pańskiego rozjaśnia, zadawała, zachwyca i podnosi w Duchu Świętym! Duch Święty tegoż Słowa (oliwy) czyni, że smakuje tak wybornie dla naszego Ducha Świętego. Tak też było poprzez cały wiek od Jordanu aż po dziś i będzie aż do zakończenia Epifanii dla prawdziwych Izraelitów. Wiersz 9 mówi nam w jakich okolicznościach padała manna; a więc padała na rosę nocną. Manna nie padała bezpośrednio na piasek pustyni, co bez wątpienia czyniłoby ją błotnistą i piaszczystą lecz na rosę pokrywającą ziemię i piasek. W symbolach biblijnych rosa przedstawia czasem Prawdę (1 Moj. 27:28,29, 5 Moj. 32:2, Sędz. 6:37-40, 1 Król. 17:1, Ps. 110:3, 133:3) a czasem Bożą Opatrzność (Przyp. 19:12, Iz. 18:4, Dan. 4:15,23,25,33, 5:21). Obie te koncepcje mają tu zastosowanie. Na Prawdę już posiadaną Pan nakłada więcej Prawdy,po-

dawając im przykazanie za przykazaniem, przepis za przepisem (Iz. 28:10,13). Padanie przez całą noc manny na rosę wskazuje na stopniowy rozwój Prawdy (Przyp. 4:18). Manna padała przez cały czas wędrówki Izraela po puszczy. Tak też bywało w pozafigurze od Jordanu do czasów obecnych. Prawda na czasie przychodziła na Prawdę jaka już była podawana w czasie minionym dla ludu Bożego (pozafiguralny obóz). Nadchodzący postęp Prawdy bynajmniej nie odsuwa na bok Prawdy poprzednio otrzymanej jak nauczają niektórzy fałszywi nauczyciele. Ci z nas, którzy w czasie Parousji widzieli te szczególne cechy Prawdy - Jej przychodzenie we właściwym czasie gdy potrzeby, okoliczności i doświadczenia ludu Bożego Jej wymagają i którzy widzieli Jej właściwy czas w Epifanii wiedzą, że taka jest prawdziwa zasada w praktyce. Ta sama szczególna cecha Prawdy była widoczna w czasie pięciu epok kościoła pomiędzy Żniwami (Ps. 23:5, 81:17, 100:3, 103:5).

(16) Te same uwagi stosują się w związku z padaniem manny na rosę jako symbolizującą Opatrzność Boga względem Swego ludu poprzez cały wiek.

Prawda podawana we właściwym czasie przychodziła do ludu Bożego dostosowana do jego różnych potrzeb, okoliczności i doświadczeń: albowiem Słowo Swoje tak Bóg uformował aby było dostosowane nie tylko do potrzeb ludu Bożego w ogólności, lecz również jest dostosowane do indywidualnych potrzeb wśród różnych okoliczności i doświadczeń. To okazuje praktyczność Boga i Jego Prawdy. Że Bóg tak urządził Swe Słowo by można je było zastosować do ogólnych potrzeb jego ludu, jest widoczne z Amosa 3:7 – „Zaiste nie czyni panujący Pan (w wykonywaniu swego planu) chyba, żeby objawił tajemnicę swoją sługom swoim prorokom”. Te działania są czasem objawiane w prorocत्वach a czasem w figurach Słowa Bożego, które podają szczegółowo wszystkie rozwinięcia Planu Bożego gdy nadejdzie właściwa pora. To zaś, że Bóg dostosował Swe Słowo do poszczególnych potrzeb indywidualnych członków Swego ludu w ich różnych okolicznościach i doświadczeniach jest widoczne z wielu tekstów (1 Moj. 49:24, 2 Moj. 23:22, 5 Moj. 10:18, Ps. 23:4, 34:8, 11, 37:25,34, 40:6, 44:2-4, 68:7, 105:16-22, 146:8-10 etc...etc...). Spadanie manny w nocy (w.9)

przedstawia, że czas na Prawdę przychodzi szczególnie w nocach nieporozumień między Prawdą a błędem, a nocach walki przeciw grzechowi, samolubstwu i światowości. Przychodziła ona na czas w nocy nominalnego cielesnego Izraela w czasie jego Żniwa, w nocy od r.1799 do r.1954, w nocy pomiędzy Żniwami, w nocy Epifanii i w nocy cierpień indywidualnego chrześcijanina. Tak więc postępujące światło opiera się i jest budowane na Prawdzie dawanej w przeszłości spoczywając na Opatrzności względem ludu Bożego w znaczeniu, iż jest przystosowane do Jego potrzeb, okoliczności i doświadczeń („padała na rosę”). Nic też dziwnego, że skoro Słowo Boże ma takie zalety i cechy jak te, które są figurowane w w.7-9, Apostoł nazywa je dobrym Słowem Bożym (Żyd. 6:5). Jakże wielkim musiał być grzech ludu Bożego - grzech utraty dobrego smaku Słowa Bożego i odwrócenie się od tegoż a zwrócenie swego apetytu do żydowskich i pogańskich wierzeń, historii, nauki, filozofii, sztuki i literatury.

(17) Na takie niezadowolenie z Prawdy i pożądanie świeckiej religii, historii, nauki, filozofii, sztuki i literatury

zwrócił uwagę nasz Pan jako pozafiguralny Mojżesz (w.10) w czasie Żniwa Wieku Ewangelii. W każdym kościele wszystkich wyznań i w każdym zborze ludu Prawdy parousyjnej („po domach swych” w.10) to niezadowolenie z Prawdy i pożądanie wiedzy świeckiej miało jednego lub więcej przedstawicieli. Co więcej, to niezadowolenie i pragnienie były wyrażane publicznie często przez kapłanów i starszych jako przywódców tych kościołów i zborów Prawdy („każdy u drzwi namiotu swego”). Wynika z tego, że było to ogólne zjawisko. Rozprzestrzeniło się ono tak szeroko, że musiało zwrócić specjalną uwagę Boga, który był bardzo z tego niezadowolony („zapaliła się popędliwość Pańska wielce” w.10) przekonawszy się, że jedna z Jego wybranych łask została wzgardzona a rzeczy znacznie niższe były upragnione przez Jego lud to okazywało niewdzięczność, brak oceny i zepsucie. Tego rodzaju postępowanie ludu było również przez naszego Pana uważane za złe („nie podobało się też to Mojżeszowi”). Wiemy, że rzeczy te zdarzały się w czasie Parousji i Epifanii. To samo jednak zjawisko miało miejsce w smyrneńskim okresie i zdarzało

się w następnych czterech epokach kościoła a specjalnie w pierwszych trzech spośród nich. W czasie smyrneńskiego okresu specjalnie nasz Pan zauważył zarówno w żydowskiej jak i nie żydowskiej części nominalnego i prawdziwego ludu Bożego, że wzrastały wśród nich niezadowolenie i znużenie manną duchową, którą Bóg przygotował dla Swego ludu a także pożądanie żydowskiej i pogańskiej religii, historii, nauki, filozofii, sztuki i literatury. Pan widział, że miało to miejsce w każdym kościele w obu częściach Jego ludu podczas tego okresu, widział, że zdarzało się to nie tylko w sposób prywatny lecz także i publiczny oraz że często było to wyrażane przez samych przywódców, których wpływ na innych czynił te uczucia tym więcej złymi w ich naturze i skutkach. Nic dziwnego, że Bóg widząc tak wielką niewdzięczność, brak szacunku i zepsucie był bardzo niezadowolony, nic też dziwnego, że nasz Pan uznał to za złe.

(18) Mojżesz - strudzony sługa Boży uskarża się lecz nie narzeka na tę sytuację i jej wpływ na jego urząd (w.11). Dla niego jako sługi Bożego sytuacja ta w tym stanie była

utrapieniem ... („czemużeś tak źle uczynił słudze twemu ?”). Dla niego nie był to wyraz łaski Bożej („czemużem nie znalazł łaski w oczach twoich”?) lecz nadmierny ciężar jaki Bóg złożył na jego barki („żeś włożył ciężar tego wszystkiego ludu na mnie”). Możemy być pewni, że w pozafigurze Pan nasz nie słowami żalił się przed Bogiem ale raczej poczucie nadmiernego ciężaru w tej sytuacji wypowiedziało wobec Boga to pozafiguralne uskarżanie. Albowiem lud w pozaobrazowym usposobieniu wobec Prawdy i rzeczy świeckich powyżej wymienionych, tak działał względem Jego służby, iż była dla Niego utrapieniem zaspokojenie takich pragnień jakie pozafiguralni Izraelici we wszystkich pozafiguralnych zastosowaniach mieli i wyrażali, było prawdziwie ciężarem nie do zniesienia dla Niego. Ten stan rzeczy nie był łaską Bożą okazywaną względem Niego. Stanie się to jasne gdy przypomnimy sobie, że służba Pana naszego w Wieku Ewangelii ma dwie części: 1) dozоровanie dzieła wyboru, rozwoju i wybawienia Kościoła (1 Kor. 1:30, Dz.Ap. 15:14) oraz 2) dozоровanie dzieła strofowania świata z grzechu, sprawiedliwości i nad-

chodzącego sądu (Jana 16:8-11). Nie należało do Jego misji ponoszenie ciężaru za klasę wtórej śmierci ani też za nieusprawiedliwionych, szczególnie tych, którzy utracili usprawiedliwienie jako takie; ten stan został Mu narzucony. Na pewno też nie należało do Jego misji dostarczanie sześciu świeckich form umysłowego pokarmu, za którym pozafiguralni łakomcy tak tęsknili. Bóg nie nałożył na Niego tego ciężaru chyba, że w sensie przyzwalającym ale nie w sensie stanowczym. Ciężar ten rozwinął się rzecz można jako rezultat naturalnego biegu wypadków ze względu na to, że tak wielu z nominalnego ludu Bożego znalazło się wśród prawdziwego ludu Bożego i wskutek tego, że niektórzy z tych drugich stali się całkowicie lub częściowo niewierni. Te fakty pokazują nam jak uczucia przygnębienia naszego Pana pod ciężarem, który nie był częścią Jego misji jako Wodza ludu Bożego, mówiły do Ojca przez stan a nie przez słowo. Uskarżanie się naszego Pana było prośbą o informację a nie skargą nawet uczuciową.

(19) Ktoś mógłby powiedzieć: nasz Pan był wszechwiedzący i dlatego nie potrzebował informacji - czyż nie posiadał On

całej wiedzy? Biblia wskazuje na to, że On wie wszystko czego potrzebuje by wypełnić Swe stanowisko jako pełnomocnik Boży (Mat. 28:18). To oznacza, że wie On wszystko o fizycznym wszechświecie dotychczas stworzonym i tyle conajmniej ile jest potrzebne dla operowania materią wiążącą się z procesem stwarzania nowych wszechświatów i ich formowania. Dla wielu jednak powodów wiedza Jego prawie będąca wszechwiedzą całkowicie nią nie jest. Po pierwsze Bóg zaprzeczył by Samego Siebie gdyby stworzył jakąś istotę jako równą Sobie w którymś szczególe, czego z punktu widzenia moralnego zrobić nie może (2 Tym. 2:13) bo to byłoby poddaniem Boskiej supremacji pod czyjąś władzę czego On nigdy nie uczyni. Po drugie w figurach za pomocą których Biblia poucza nas, że niektóre osoby przedstawiają naszego Pana, np. Mojżesz, Gedeon itd, jest On przedstawiony jako potrzebujący i szukający informacji po Swoim uwielbieniu. W rozdziale, który robieramy (w.11,21,22) i w innych miejscach (15:32-36, w szczególności w w.32 etc...). Jezus w chwale jest przedstawiony jako potrzebujący informacji, która jest ukazana we

wszystkich objawieniach uczynionych przez Boga Mojżeszowi, kiedy sam przedstawiał Chrystusa w stanie chwały. Po trzecie nie tylko w figurach lecz i w niefiguralnych tekstach to jest pokazane, jak np. w Dz.Ap. 1:7 Jezus mówił przed wniebowstąpieniem, że w owym czasie tylko Ojciec wiedział czasy i chwile kiedy będzie przywrócone królestwo Izraela tzn. w wielkim Dawidowym Synie; a przed samą śmiercią nie wiedział kiedy przyjdzie dzień sądu oznajmiając, że o onym dniu i godzinie nikt nie wie tylko Ojciec (Marek 13:32).

(20) Po czwarte fakt, że Jezus w Iz. 60:20 jest nazwany Księżycem uwielbionego Kościoła a Ojciec Jego Słońcem dowodzi, że Jezus będzie stale otrzymywał nowe światło od Ojca i odbijać je będzie na Kościół tak jak księżyc w naturze stale otrzymuje światło ze słońca i następnie odbija zapożyczone światło na ziemię. Po piąte, są rozrzucone tu i ówdzie wzmianki w Piśmie Świętym, że podczas gdy wiedza Jezusa po Jego wniebowstąpieniu znacznie się rozszerzyła co do wszystkich ogólnych i bardziej szczegółowych zarysów planu (np. otrzymując objawienie księgi Objawienia po Swym wnie-

bowstąpieniu - Obj. 1:1), niektóre szczegóły odnoszące się do metod postępowania, zostały Mu dane na krótko przed czasem właściwym gdy miały być zastosowane lub opracowane względem ludu Bożego albo innych. Widzieliśmy już to w najedzeniu się Boozowym (Ruta 3:7), które wyobrażało jak Jezus otrzymywał pewne nowe szczegóły Prawdy o klasie Młodociano Godnej oraz w figurze tego co miało być uczynione z człowiekiem zbierającym drwa w dzień sabatu (4 Moj. 15:32-36) itd. Po szóste, dowodzą tego rozporządzenia przymierza ukazane Mojżeszowi na górze, figurujące rozporządzenia ukazane częściowo zaraz po Jego wniebowstąpieniu a częściowo w czasie Jego Wtórego Przyjścia. Po siódme, pozafiguralne otrzymywanie informacji przez Gedeona w pozafiguralnym obozie Madianitów (Sędz. 7:9-15) i wzięcie przez Jezusa udziału w uczcie weselnej Baranka (Obj. 19:9), która oznacza m.in. nabywanie znajomości o Jego Tysiącletnim małżeństwie ze Swoją Oblubienicą i o Jego ojcostwie względem dzieci Tysiąclecia oraz o obowiązkach wpływających z tych stosunków, to dowodzi, że Pan nasz nie był wszechwiedzący. Taka myśl na-

suwa się również w obrazie księżycy komentowanym powyżej jako stan wiecznie trwający bo księżycy stale odbija nowe światło na ziemię po otrzymaniu go od słońca. Zasada zawarta w słowach: „bo wszystko comkolwiek słyszał od Ojca mego oznajmiłem wam” (Jana 15:15), okaże się wiecznie prawdziwą. Ojciec wiecznie będzie objawiał nowe rzeczy Synowi, który je będzie wiecznie podawał Kościołowi.

(21) Jezus ma tak wielką wiedzę jaką może mieć istota stworzona, jest On wielki co do fizycznych, umysłowych, moralnych i religijnych zalet na ile tylko jest to możliwe dla istoty stworzonej pomimo tego jest On niższy od Ojca (Jana 14:28, 1 Kor. 15:28). Gdyby Bóg uczynił naszego Pana równym Sobie chociażby w jednym szczególe, to przez to samo uczyniłby coś co jest niemożliwością uczynić nawet dla Niego bo pozbawiłby się tytułu Boga. Byłoby to zaprzeczeniem Samego Siebie (2 Tym. 2:13) czego On uczynić nie może. Jeśli ten fakt niższości naszego Pana względem Ojca we wszystkim a więc i pod względem wiedzy utrzymamy w pamięci, to wtedy nie będziemy mieli trudności w zrozumieniu, że zarówno w teks-

cie, który rozbieramy jak i w innych, Pan nasz w stanie chwały jest przedstawiony jako szukający informacji u Ojca. Podobnie jak w sprawie ludzkiej nieśmiertelności, której obrońcy nie mogą znaleźć nawet jednego tekstu któryby jej dowodził, tak i oponenti nauczający o wszechwiedzy naszego Pana nie mogą znaleźć nawet jednego natchnionego tekstu Pisma Świętego, któryby o niej nauczał lub wskazywał na podobną myśl ale Pismo Święte naucza wręcz przeciwnie. Oczywiście my nie mówimy tego dla zlekceważenia naszego Pana bo to nie jest obrażą dla Niego gdy się trzymamy Pisma, które poucza, że we wszystkim Ojciec jest większym od Syna. Nadmierne wywyższanie Syna jest Mu niemiłe podobnie jak niemiłe jest dla Ojca pomniejszanie Syna lub pomniejszanie Ojca przez nadmierne wywyższanie Syna do równości z Ojcem pod każdym względem. Tekst, w którym Jezus mówi: „Ojciec mój większy jest niż ja” (Jana 14:28) jest wiecznie prawdziwy pod każdym względem a więc i pod względem wiedzy. Prawda w tej sprawie jest następująca: Bóg jest Źródłem wszelkiej prawdziwej wiedzy i udziela tej wiedzy Panu naszemu gdy czas właściwy na to

przychodzi, dlatego Pan nasz jest wiecznie zależny od Ojca odnośnie nowego światła gdy przychodzi czas by je otrzymać od Ojca. Jak prawdziwą jest ta zasada staje się jasnym gdy zauważymy, że w każdym zastosowaniu tej figury - a było ich osiem, które się już wypełniły - Jezus prosił o odpowiednią informację, jak to było przedstawione w figurze przez pytania Mojżeszowe.

(22) Wyrazy uskarżania Mojżeszowego (w.11-15) przybierają zupełnie inną formę w w.12 i mogą być uważane za zupełnie słuszne. Nie był on ojcem ani matką całego narodu aby miał poczuwać się do obowiązków względem niego („izalim ja począł ten wszystek lud? izalim ja go zrodził” - w ang. A.V. „spłodził” begotten). Ta mowa jest specjalnie znacząca w pozafigurze, ponieważ Biblia przypisuje ojcowskie funkcje tym braciom, którzy zostali użyci by doprowadzić usprawiedliwionych do poświęcenia i spłodzenia z Ducha w akcie tym bowiem reprezentują oni bezpośrednio Ojca (1 Kor. 4:15, Filem. 10). Dlatego też - jak to widać w tekstach - mówi się o nich jako o spłodzających tamtych i to w sensie już wyjaśnionym jako o bezpośred-

nich przedstawicielach Ojca w tym akcie. Również - jak to pokazaliśmy szczegółowo w tomie VI rozdział VI - słudzy Prawdy w swej funkcji usługiwania obietnicami w ich instytucjach, zarządzeniach, wypracowaniach itd względem braci są matką, która poczyna („izalim ja począł”?) płód Nowego Stworzenia. Wyrażenia Mojżeszowe przedstawiają stan myśli Pana naszego w związku z przygniatającym ciężarem, który On niósł, co wskazują na następującą myśl względem Ojca: czyż ja przez Prawdę byłem ojcem tych wszystkich, którzy wyznają, że są ludem Twoim, przez spłodzenie ich z Ducha przez Prawdę? Czyż ja byłem matką tych wszystkich rozwijając ich jako Nowe Stworzenia po spłodzeniu ich z Ducha przez Prawdę? Na oba te pytania oczywiście odpowiedź musi być negatywna, chociaż On dokonywał czynów ojca i matki wśród Nowych Stworzeń, w obu Żniwach i w okresie pomiędzy żniwami. To ma związek z pierwszą misją naszego Pana w Wieku Ewangelii - misją zgromadzania ze wszystkich narodów aby z nich Bóg wziął lud imieniowi Swemu (Dz.Ap. 15:14). Możemy być pewni, że Jezus wziął na Siebie ciężar tych ostatnich, ale oni

nie byli przyczyną Jego utrapienia, ani usprawiedliwieni nie byli tym ciężarem ani nawet nie było nim przyprowadzanie nieusprawiedliwionych przez pokutę i wiarę do usprawiedliwienia drogą strofowania ich z grzechu, sprawiedliwości i sądu.

(23) Tym co Go trapiło było ponoszenie odpowiedzialności za nieusprawiedliwionych i za klasę wtórej śmierci oraz dostarczenie im tego pokarmu dla umysłu i serca, którego tak bardzo pragnęli. Tych on nie chciał nieść jak rodzic („nieś je na łonie twoim jako piastun nosi niemowlętko”) do niebiańskiego Chanaanu, który będzie w przymierzu związanym przysięgą ale tylko dla wiernych (w.12). W tej też postawie miał On rację. Słowa „iż mi mówisz” powinny być przełożone „iż mógłbyś mówić”. Ten przekład odsuwa myśl jakoby Bóg żądał figuralnie uciążliwej rzeczy od Mojżesza lub pozafiguralnie uciążliwej rzeczy od Jezusa, bo urząd wodza i nauczyciela nie zawiera w sobie ojcostwa i macierzyństwa wobec wszystkich, których się prowadzi i naucza wraz z odpowiednimi obowiązkami. Nasz Pan miał takie obowiązki wobec Nowych Stworzeń tylko i jak po-

wiedzieliśmy powyżej, nie uważał ich za uciążliwe. Tak jak Mojżesz nie wiedział skąd mógłby wziąć mięsa dla 2.000000 Izraelitów, tak i Pan nasz w czasie Żniw i w okresie między Żniwami nie wiedział skądby mógł dostarczyć innego pokarmu niżli ten jaki Bóg przygotował - pokarm umysłowy - dla całego nominalnego i prawdziwego duchowego Izraela („gdzież mam mięso” w.13). Ten wiersz i w. 21-23 nie tylko dowodzą, że nasz Pan nie wiedział skądby mógł dostać tak wiele pokarmu dla nominalnego i prawdziwego duchowego Izraela lecz nie wiedział nawet z czego ten pokarm ma się składać, co zaprzecza pogładowi o Jego wszechwiedzy. Dobrotliwe serca Mojżesza i Pana naszego były zatroskane tą sytuacją. W obu wypadkach ich uczucia były głęboko poruszone przez płacz ludzi domagających się odpowiedniego pokarmu i niemożliwość dostarczenia go („bo płaczą na mnie” w.13). W wypadku Jezusa ta niemożliwość była oczywiście prawdziwa we wszystkich zastosowaniach pozafigury i to we wszystkich okresach.

(24) Niemożliwość ze strony Mojżesza i Jezusa podołania wszystkiemu czego ich wzmagające obowiązki wymagały w zgo-

dzie z misją jednego i drugiego, a w dodatku niemożliwość zaspokojenia niezadowolonych ludzi - co w wypadku Jezusa działo się we wszystkich zastosowaniach tekstu - jest przedstawiona w w.14 („nie mogę ja sam znieść wszystkiego ludu tego bo to nad moźność moją”). Mojżesz powiedział, że jeśli by Bóg chciał by on sam nie tylko dokonywał dzieła prowadzenia i nauczania ludu, czego w pewnych granicach i zależności od różnych klas podjął się dokonać lecz tak żeby zaspokoił niezadowolonych i poźdliwych ludzi w dostarczaniu im pokarmu, którego nie mógł im dostarczyć („jeśli się tak ze mną obchodzi chcesz” w.15), to prosi raczej o natychmiastową śmierć („raczej mnie zabij”) jako o łaskę („jeśli znalazł łaskę w oczach Twoich”) by się przez to uchronić przed doświadczającym i nieznośnym cierpieniem („abym nie patrzył na swoje złe”). Pozafiguralnie Jezusowe uczucia smutku a nie słowa wyraziły te myśli do Boga we wszystkich zastosowaniach pozafigury, że jeżeli ma On (Jezus) znieść tak wielki ciężar to wolałby śmierć, nie śmierć literalną, która jest niemożliwa dla istot nieśmiertelnych lecz

symboliczną śmierć, tzn. odłączenie Go od Jego urzędu jako Wodza i Nauczyciela nominalnego i prawdziwego ludu Bożego, który jest odmiennie prowadzony i nauczany zależnie od klasy stojącej przed Bogiem. Zjawisko to ujawniło się przez okresy Żniwa i pięć epok Kościoła w związku ze wzrostem ludu. Nasz Pan jest tak skrupulatny, że raczej wyrzekłby się Swej misji niż gdyby nie mógł jej wypełnić. Pragnął bowiem by odłączenie Go od tego urzędu nastąpiło natychmiast. Uważałby On je za łaskę Ojca („jeśli znalazł łaskę”) i uwolnienie od złego („abym nie patrzył na swoje złe”). Dokładne rozważenie tego co Mojżesz w figurze powiedział i co Jezus zdziałał w pozafigurze biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawia, że musimy uznać słusność ich wyrazów uskarżania przed Bogiem. Lecz nie było tam narzekania.

(25) Boska odpowiedź podana w w.16 i 17 dowodzi słusności figuralnych i pozafiguralnych wyrazów uskarżania. Boża odpowiedź odnośnie sposobu zesłania pomocy dla przepracowanego Swego sługi zarówno w figurze jak i pozafigurze, tak aby rzeczywisty obowiązek, który wzrósł bardzo ze wzrostem ludu spe-

cialnie w pozafigurze, mógł być skutecznie wypełniany i by nie był wykonywany przez samego Mojżesza i Jezusa, jest podana w w.16 i 17. Odpowiedź Boża co do tego jak Mojżesz w figurze i Jezus w pozafigurze będą całkowicie uwolnieni od ciężaru zaspakajania niezadowolonych i pożądlivych ludzi jest podana w w.18-20. Nakazy Boże co do naznaczenia 70 starszych w w.16,17 oraz naznaczenia przez Niego urzędników i sędziów w 2 Moj. 18:25-26, są uważane przez wyższych krytyków jako sprzeczności tego samego epizodu. Lecz jest to ich błędne pojęcie jak to nam wykaże małe zastanowienie. W jednym wypadku było tylko 70 starszych w drugim zaś wiele tysięcy wybranych, służba ich też była całkowicie różna, 70 miało pomagać Mojżeszowi w nauczaniu i prowadzeniu ludu, inni zaś mieli odpowiadać na trudne pytania i usuwać nieporozumienia. 70 było wybranych po opuszczeniu Synaju a więc w innym miejscu, ci drudzy zaraz po dojściu do Synaju czyli w samym Synaju. 70 było wybranych jako najzdolniejsi spośród wszystkich starszych Izraelitów („o których wiesz, że są starszymi ludu i ich książętami” - w ang.

przekł. A.V. i ich urzędnikami – officers). Ci wybrani w Synaju przedstawiają starszych, posiłkowych pielgrzymów i pielgrzymów, którzy działali w czasie Parousji i których urząd trwa w czasie Epifanii ale tylko gdy zatrzymali swoje stanowisko w Małym Stadku, ponieważ ich typy były wybrane po dojściu przez Izraela do Synaju, co w pozafigurze zostało osiągnięte w r.1874 podczas gdy 70 reprezentują w sposób ogólny wszystkich starszych i przywódców pomiędzy ludem Bożem a specyficjnie są oni figurą - wyjąwszy Św. Jana - na drugorzędnych proroków obu Żniw i okresu między Żniwami. Spoglądając na nich z punktu widzenia dwóch Żniw i okresu między nimi 70 starszych przedstawia dosłownie 70 braci, dowodem tego jest 70 ewangelistów (Łuk. 10:1) w Żniwie Wieku Żydowskiego i fakty w dwóch innych wypadkach. Ponieważ 12 źródeł przedstawia 12 jednostek (Apostołów) więc to wskazuje, że 70 palm przedstawia 70 jednostek w trzech zastosowaniach figury, przy czym Apostołowie występują w dwóch zastosowaniach według słów zapisanych w 2 Moj. 15:27.

(26) Polecenie dane Mojżeszowi aby zebrał do siebie

70-ciu (w.16) przedstawia polecenie Boże dane Jezusowi odnośnie Żniwa Wieku Ewangelii by zgromadził On pielgrzymów do ogólnej służby, którzy jako tacy byliby ogólnymi starszymi. Tych 70 nie obejmuje posiłków pielgrzymów, którzy udawali się w podróże od czasu do czasu i to przy końcu tygodnia lecz obejmuje takich braci, którzy w praktyce oddawali cały swój czas służbie pielgrzymkiej lub w połączeniu z nią oddawali resztę lub prawie całą resztę swego czasu jakiejś innej gałęzi pracy Pańskiej jak np. członkowie parousyjnego Domu Biblijnego i rodziny w Betel, chociaż mniej wybitni spośród tych ostatnich byli tylko posiłkowymi pielgrzymami. Aby należeć do 70 członek musiał zacząć tę służbę co najmniej na rok - symboliczny dzień - przed październikiem 1914r. Wszyscy oni, jak również posiłkowi pielgrzymi byli naznaczeni przez Pana za pośrednictwem brata Russella. Byli to tacy, o których Pan nasz wiedział, iż posiadają kwalifikacje na ogólne starszeństwo a nie na lokalne starszeństwo (których znasz, w.16). Mieli oni być wybrani spośród starszych ludu Bożego w znaczeniu, że byli specjalnie roz-

winięci, jak również spośród wodzów tak jak figuralnych 70 było wybranych spośród tych, którzy w Synaju byli postanowieni sędziami i urzędnikami (starszymi ludu i ich urzędnikami - wg ang. przekładu, w.16). Mojżesz przyprowadzając ich przed namiot zgromadzenia czyli przed drzwi Przybytku i zatrzymując się tam z nimi wyobraża, że Pan nasz przyprowadził tych, którzy mieli stać się pielgrzymami wpośród braci i dał im między braćmi specjalne stanowisko z Sobą, stanowisko generalnych starszych. Zauważmy, że wzrost ciężaru ze wzrostem ludu i wyborem pielgrzymów nie zdarzył się tylko w związku z przesiewaniem przeciwko Okupowi lecz miało to także miejsce od czasu do czasu aż do ok. r.1913. Namaszczenie br. Russella w pozafiguralnym obozie na parousyjnego Eldada (w.26,27) zaczęło się w r.1870 zanim zaczęła się Parousja ale nie przyszedł on do pozafiguralnego namiotu zgromadzenia czyli Przybytku, tj. do odosobnionej i oczyszczonej Świątyni aż w 1876r. Dlaczego więc te rzeczy w figurze są łączone z figurą przesiewania przeciwko Okupowi? Odpowiadamy, że jak to się często zdarza w figu-

rach Pisma Świętego i symbolicznym prorocztwie, rzeczy wprowadzone w pewnym okresie są podane aby dostarczyć pełnego obrazu bez ograniczenia ich koniecznie do okresu, w którym są figuralnie przedstawione choć mówiąc ogólnie - tam miały one swój początek. Wybór br. Russella jako jednego z 70 przed zaczęciem się Parousji ma swój odpowiednik w wyborze Jana przed zesłaniem Ducha Świętego nie tylko na Apostoła ale także aby był książciem (albo naczelnikiem - wg ang. przekł. „principal man Micheasz 5:5) epoki smyrneńskiej, tak jak pewne niezadowolenie i pożądlivość zaczęły się przed r.1874 i 69. To zjawisko czasu widzimy, że pokrywa całe zastosowanie figury Wieku Ewangelii jak i całe jego zastosowanie w czasie Żniw.

(27) Tak jak było w wypadku Żniwa Wieku Żydowskiego, że 70 zostało wysłanych parami (Łuk. 10:1) tak też było i w czasie Żniwa Wieku Ewangelii. Niektórzy wśród nich są wyraźnie rozpoznani. Wskażemy na to w wypadku dziesięciu włączając dziewięciu tworzących trzy grupy po trzech wśród pozafiguralnych najmocniejszych mężów Dawida. Brat Russell jako „ów

śługa” i odpowiednik Dwunastu nie miał pomocnika chyba, że wszystkich 70 można uważać za pomocników podobnie jak 70 w Żniwie Wieku Żydowskiego byli uważani za pomocników dwunastu Apostołów lecz jako pielgrzym miał on pięciu pomocników, którzy następowali jeden po drugim, a z których czterech pierwszych doznało zupełnego rozbicia: p.p. Barbour i Paton, pani Russell i p. M.L.McPhail, upadek ostatniego w 1908r. był powodem, że inny brat zajął jego miejsce aż do końca pielgrzymiej pracy br. Russella. Druga grupa składała się z br. Bartona i Isajego Hemery, trzecia z br. Jana i Mortona Edgar, czwartą stanowili Menta Sturgeon i br. Raymond, a piątą J.F. Rutherford i A.H. McMillan. Pozostali z 70 szli bez wątpienia również parami chociaż nie moglibyśmy wszystkich wymienić. Zasada, że ktoby odpadł z grupy dwóch, taki nie będzie należał do 70 w skończonym obrazie gdyż inny zajmie jego miejsce, zdaje się być prawdziwą w wypadku towarzyszy-pomocników br. Russella jako pielgrzymy. W każdej grupie powyżej wymienionej przywódcą dwóch był ten, którego najpierw się wymienia. W czasie okresu pomiędzy Żniwami

nasz Ojciec Niebiański chciał ulżyć zbyt wielkiemu ciężarowi naszego Pana pochodzącemu ze wzrostu duchowego Izraela prawdziwego i nominalnego, ponieważ z każdą epoką wzrastały ich liczby, poczynając od okresu smyrneńskiego. Bóg polecił Jezusowi by zgromadził do Siebie przez okres pięciu epok pomiędzy Żniwami 70, tzn. pociągnął ich do Siebie jako Swoich pomocników. Jak wykazaliśmy powyżej, to gromadzenie zaczęło się w wypadku Św. Jana jeszcze przed zesłaniem Ducha Świętego, gdyż wezwanie go do apostołstwa było równoczesne z przygotowaniem i namaszczeniem go na księcia Kościoła smyrneńskiego, tzn., że był on głównym nauczycielem między członkami gwiazdnymi tego Kościoła udzielając mu fundamentalnych nauk. Podczas każdego okresu tego Kościoła różne liczby spośród tych 70 były wzywane by się mogły stać towarzyszami Jezusa w pracy jako drugorzędni prorocy czyli ogólni starsi, którzy służyli generalnemu Kościołowi i społeczności.

(28) Tak samo jak w czasie dwóch Żniw, tych 70 różnie było rozdzielonych wśród pięciu Kościołów między Żniwami i wysłanych po dwóch, co jednak

nie stosuje się do Św. Jana, który przed i w czasie epoki smyrneńskiej był Apostołem i nigdy nie był drugorzędnym prorokiem, a jako Apostoł nie miał drugorzędnego proroka za towarzysza-pomocnika choć wszyscy z drugorzędnych proroków Smyrny mogą być uważani za taką klasę. W jaki sposób 70 było wysłanych parami można to widzieć na przykładzie członków Kościoła epoki filadelfijskiej. Wessel i Rudolf Agricola byli grupą dwóch, której wodzem był Wessel, on był również księciem gwiazdy Filadelfii. Savanarola i Fra Domenico byli grupą dwóch, której wodzem był Savanarola. Luter i Melancton stanowili grupę dwóch, której wodzem był Luter. Zwingli i Oecolampadius byli grupą dwóch, której wodzem był Zwingli. Hubmaier i Blaurock byli grupą dwóch, której wodzem był Hubmaier. Servetus i Laelius Socinus byli grupą dwóch, której wodzem był Servetus. Cranmer i Latimer byli grupą dwóch, której wodzem był Cranmer. Browne i Harrison byli grupą dwóch, której wodzem był Browne. Fox i Barclay byli grupą dwóch, której wodzem był Fox. Jan i Karol Wesley byli grupą dwóch, której wodzem był Jan Wesley. Stone i

Tomasz Campbell byli grupą dwóch, której wodzem był Stone. Miller i Wolf byli grupą dwóch, której wodzem był Miller.

(29) Widzimy z powyższego, że dwudziestu czterech z 70 należało do Filadelfii, a 46 pozostałych było nierówno rozdzielonych pomiędzy Kościołami Smyrny, Pergamos, Tyjatyry i Sardis - z tym, że Kościół Pergamos miał ich najmniejszą liczbę. Spośród 70 tylko wódz każdej z 35 grup należał do pięciu gwiazd pięciu Kościołów. Wszystkich członków gwiazdnych w siedmiu gwiazdach było 49, z tych zaś dwunastu należało do gwiazdy efezkiej a tylko dwóch do gwiazdy laodycejskiej. Każda z tych gwiazd miała swego księcia z wyjątkiem ostatniej, do której dwóch książąt było wyznaczonych (Micheasz 5:5). Tych 70 z okresów między Żniwami musiało być dobrze rozwiniętych pod względem umysłu i serca („ze starszych” w.16). Co więcej, musieli mieć dobre świadectwo nie tylko od braci lecz także od Jezusa („które ty znasz”). To poświadczenie musieli mieć nie jako nieznani ludzie lecz jako uznani wodzowie (że są starszymi ludu i książętami a raczej „urzędni-

kami” ang. przekł.). Polecenie by Mojżesz przyprowadził 70 przed namiot zgromadzenia czyli Przybytek przedstawia, że Jezus przyprowadza tych, którzy byli Przybytkiem Bożym czyli Kościołem powszechnym. Stanie tych 70 z Mojżeszem koło Przybytku przedstawia myśl, że 70 wódców między Żniwami miało zająć miejsca jako ogólni nauczyciele Kościoła, publicznie przed Nim całym („i stać tam będą”, w.16).

(30) Zstąpienie Boga do Mojżesza w słupie ognistym (w.17,25) reprezentuje danie przez Jehowę Jezusowi odpowiednich Prawd na tematy potrzebne dla 70 w różnych czasach, Jezus udzielił im Prawdy jako części ich kwalifikacji, które mieli używać przy różnych usługach duchowych. Bóg biorąc z ducha jako był w Mojżeszu i udzielając go 70 (w.17) wyobraża, że Bóg udzielił z Jezusa i przez Jezusa resztę mocy potrzebnej aby uzdolnić 70 do specjalnej pracy, tj. ducha rady, mocy i czci Boga w dostatecznych ilościach, dodatkowo do ducha mądrości, wyrozumienia i znajomości udzielonych im poprzednio przez Prawdę daną im jako pierwszą część ich kwalifikacji. To pozafiguralne udzielenie im du-

cha miało uzdolnić każdego z nich do wykonywania tej części ogólnej pracy jaką Jezus chciał by każdy z nich wykonywał w każdym zastosowaniu pozafigury (w.17). W ten sposób mieli oni nieść wraz z Jezusem ciężar swej służby dla nominalnego i prawdziwego ludu Bożego (w.17). To miało uwolnić Pana naszego od nadmiernej pracy tak, iż nie niósł On Sam całego ciężaru. To na pewno wypełniało się w czasie obydwu Żniw i w czasie okresu pomiędzy Żniwami bo widzieliśmy, że tak było w czasie Parousji i Epifanii. Dzieje braci takich jak Św. Jan, Polikarp, Ireneusz, Tertulian, Ariusz, Klaudiusz z Turyngu, Beranger z Tours, Piotr Abelard, Arnold z Brześcia, Piotr Waldo, Marsiglio, Occam, Jan Tauler, Jan Wicklif, Jan Hus, Hieronim z Pragi, Jan Wessel itd dowiodły, że tak samo było w okresie między Żniwami.

(31) Po oznajmieniu Mojżeszowi co ma on czynić w związku z naznaczeniem 70 starszych, Bóg pouczył go co ma powiedzieć ludowi, mianowicie by poświęcili się (oddzielili) na dzień jutrzejszy, w którym otrzymają i będą jeść mięso. Pozafiguralnie Bóg pouczył naszego Pana, żeby powiedział lu-

dziom, którzy pożądaliby innych rzeczy niż Prawdy, by oddzielili się celem uczestniczenia w błędach, na które Bóg zezwolił wrogowi aby wprowadził pomiędzy nich. Pan nasz w czasie Żniwa Wieku Ewangelii dokonał tego oznajmienia nie słowami lecz działaniami, przez które oddalił od wiernych lud pożądlivy, to nastąpiło podczas przesiewania, w którym rozdział został dokonany. Było nim przesiewanie przeciwko Okupowi w Żniwie ewangelicznym. Takie samo przesiewanie miało miejsce w Żniwie Wieku Żydowskiego. W podobny sposób nasz Pan oznajmił to pożądlivym ludziom żyjącym w epoce Smyrny i w innych epokach, którzy pożądaliby żydowskiej tradycji, pogańskiej mitologii, nauki, filozofii, sztuki, historii i literatury, oznajmując im nie przez słowa ale przez czyny by się oddzielili od wiernych, ta separacja była przesiewaniem przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii. Jak we wszystkich przesiewaniach tak i w tym przesiewaniu wytworzyła się separacja w zachowaniu, a później nastąpiła separacja teorii i błędu. Separacja błędu jest szczególnie przedstawiona przez to, że lud jadł mięso przepiórek, podczas gdy separacja w zachowaniu wy-

tworzyła się, gdy źle zachowano się względem Prawdy. W pozafigurze niezadowolenie ludu z pokarmu („boście płakali w uszach Pańskich” w.18), który Pan im dawał, stało się okazją wycofania przez Pana zakazów względem szatana by nie wprowadzał on błędów pomiędzy lud Boży, po wycofaniu tych zakazów szatan wprowadził błędy przeciwko okupowi. I tak jak nie podobało się Panu nieprawdziwe mówienie Izraela, że dobrze mu było w Egipcie (w.18), tak też był On niezadowolony w potrójnych zastosowaniach figury z fałszywych wypowiedzeń i czynów ludu mówiącego, że było mu dobrze gdy był w zgodzie z pozafiguralnym Egiptem - obecnym złym światem, do którego lud ten należał. Tak jak Bóg powiedział cielesnemu Izraelowi, że zesła mu ze Swego zezwolenia mięso, tak przez czyny powiedział i pozafiguralnemu Izraelowi, że z Jego zezwolenia będą zesłane (2 Tes. 2:9-11) błędy połączone z niewiarą w okup we wszystkich trzech przesiewaniach przeciwko niemu, prze które przejdzie Kościół w obu Żniwach jak i w okresie pomiędzy nimi („będziecie jedli” w.18). Tak też się stało.

(32) W wierszach 19 i 20 jest określona długość czasu spożywania mięsa słowami: „przez cały miesiąc” czyli 30 dni. Należy zauważyć, że sześć różnych okresów czasu wspominają te wiersze a w tym pięć z nich w sposób przeczący („Nie przez jeden dzień jeść będziecie ani przez dwa dni, ani przez pięć, ani przez dziesięć dni, ani przez dwadzieścia dni” w.19) i jeden w sposób twierdzący („ale przez cały miesiąc” czyli trzydzieści dni). Pozafiguralne zwalczanie okupu miało miejsce we wszystkich pięciu przesiewaniach w Żniwie Wieku Żydowskiego i we wszystkich pięciu przesiewaniach w Żniwie Wieku Ewangelii, z których dwa pierwsze zaczęły się w r.33 i 1878 a dwa ostatnie w r.63 i 1908 albowiem w obu Żniwach zwalczano okup od pierwszego przesiewania aż do piątego oraz przez całe piąte przesiewanie w każdym Żniwie. Tak samo było w Wieku Ewangelii przy wprowadzaniu błędów przeciwnych okupowi. Nie powinniśmy mniemać, że branie udziału w tych błędach ograniczało się tylko do epoki smyrneńskiej. Albowiem ukazuje się ono we wszystkich pięciu epokach Kościoła co jest przedstawione w wyrażeniu

„cały miesiąc” (w.20) tzn. 30 dni. Zauważmy teraz jak to jest pokazane we wszystkich trzech zastosowaniach. Liczba 30 jest iloczynem z pomnożenia 5 przez 6. Jak wiemy 6 jest liczbą zła czyli niedoskonałości. W tym wypadku są ukazane błąd, grzech i zło. Pięć przesiewań każde osobno i wszystkie razem były złem, a zatem ich trwanie może być dobrze przedstawione przez liczbę symbolizującą pięciokrotne zło. Tak więc symboliczną myślą 30 dni w czasie Żniw i w okresie między Żniwami jest, że zły pokarm czyli błąd będzie przyjmowany w czasie pięciu złych okresów, okresów pięciu przesiewań. Liczba 30 jako dot. wszystkich pięciu okresów przesiewania, wg hebrajskiego wyrażenia obejmuje w sobie całość pięciu przesiewawczych okresów we wszystkich zastosowaniach.

(33) Fakt przesiewania przeciwko okupowi trwa we wszystkich trzech zastosowaniach przez całe pięć przesiewawczych okresów nie kończąc się wraz z okresem, w którym ono się rozpoczęło. Dlatego przesiewanie to jest czymś równoczesnym w sprawach biblijnych jak na to wskazują następujące fakty. Przesiewania niedowiarstwa nie

przestało działać gdy okres (godzina) jego rozpoczęcia zakończył się lecz trwało dalej wśród podległych jego wpływom ludzi przez całe następne trzy okresy przesiewawcze jak tego dowodzą fakty. Tak samo przesiewanie kombinacjonizmu nie przestało działać gdy okres (godzina) jego rozpoczęcia zakończył się lecz trwało dalej wśród przesianych przez całe następne dwa okresy. Także przesiewanie reformizmu nie ustało gdy okres (godzina) jego rozpoczęcia skończył się lecz trwało dalej przez cały okres następnego przesiewania. To samo dotyczy przesiewań w epokach Wieku Ewangelii. Każde z nich nie przestało działać podczas okresów następnych po okresie swego rozpoczęcia. Ta sama zasada jest widoczna w działaniu siedmiu plag z Obj. 16, każda plaga działała w okresie do niej należącym lecz nie przestawała działać z chwilą rozpoczęcia działalności przez następną plagę. Oznacza to, że każdy z tomów trwał w zadawaniu plagi poprzez okresy czynienia tego przez następne tomy. To pozwala nam zauważyć błąd W.E. VanAmburgka, który sprzeciwiał się naszemu pogładowi co do 70 z 4 Moj.11, przedstawiających 70 pielgrzymów w

Żniwie Wieku Ewangelii, dowodząc, że nasz pogląd wymagałby naznaczenia wszystkich 70 w czasie pierwszej godziny przesiewania, podczas gdy fakty wykazują, że nie wszyscy byli pomazani w czasie tej godziny, bo większość z nich przyszła później. W odpowiedzi wyjaśniamy, że nigdy nie mówiliśmy, iż oni zostali wtedy naznaczeni ani nasz pogląd tak nie wskazuje. Początek naznaczania pielgrzymów jest pokazany w 4 Moj. 11:24-30 i poprzedza pierwsze przesiewanie, nic w tym tekście nie wskazuje, że oni wszyscy byli naznaczeni przed zakończeniem godziny pierwszego przesiewania bo ono trwało po zakończeniu tej godziny. A więc o ile zachodziła potrzeba naznaczenia 70 pielgrzymów ciągnęło się dalej wraz z trwaniem przesiewania. To obala jego zarzut.

(34) Wiersz 20 wskazuje, że ludzie mieli jeść mięso aż im się zbierze na wielkie wymioty, które wystąpią nie tylko przez usta ale i przez nozdrza. Ten wiersz wskazuje także, że mieli jeść mięso aż do zbrzydzenia. Należy zauważyć, iż czas takiego wymiotowania zaczyna się przy końcu „miesiąca” - 30 dni. Wraz z przesiewaniem przeciwników udziału Kościoła w o-

fierze za grzech rozpoczęła się nagła odmiana w teoriach nieuznawania okupu wykazana faktem, że od tego momentu aż do zakończenia żęcia te teorie stopniowo przestawały oddziaływać na lud Prawdy i Kościół nominalny. Tak też było z punktu widzenia obrazu Wieku Ewangelii. Wymiotowanie teoriami przeciwnymi okupowi zaczęło się w okresie reformacji czyli w okresie Filadelfii i wzrastało coraz więcej aż do r.1846 kiedy klasa Świątnicy została oczyszczona z ostatnich teorii przeciwnych okupowi - teorii ludzkiej nieśmiertelności. Co za gwałtownym i wielkim czasem wymiotowania był okres reformacji jeśli chodzi o wszelkie poglądy uwłaczające okupowi ! Zaczęło się to wymiotowanie od Wessella a następnie od odrzucenia przez Lutra usprawiedliwienia z uczynków, umartwiania, odpustów i zastosowania zasług świętych do wierzących, przez odrzucenie przeistoczenia chleba i wina w ciało i krew oraz mszy jako ofiary za grzechy umarłych i żyjących, jak również pośrednictwa świętych i panny Marii za grzeszników, przez odrzucenie ognia czyścicowego oraz „dobrych uczynków” Rzymu na zmazanie wina. Wymiotowanie trwało dalej w odrzu-

ceniu przez Servetusa trójcy, Bogaczłowieka oraz teorii o wiecznych mękach - rzeczy przeciwnych okupowi. Było ono uzupełnione przez oczyszczenie Świątnicy w r.1846 odrzucające ludzką nieśmiertelność. Wymiotowanie to zawierało też inne, nie tylko okupowi przeciwne teorie, obejmowało ono również inne błędy papieżstwa, a ostatnie z tych wymiotów były w r.1869 i 1870 w związku z nieomylnością papieża. W dodatku do wielu ustnych dyskusji obszerna antypapieska literatura reformacji wskazuje do dziś dnia to wymiotowanie. A przyszło ono w takiej ilości i tak gwałtownie, że potrzebuje dla swego ujścia symbolicznych ust i nozdrzy.

(35) Te błędy w czasie reformacji były wstrętne dla symbolicznego smaku i węchu („zbrzydzi się wam”w.20) Z pewnością teorie te niezgodne z okupem były wstrętne dla duchowego węchu bo nauki te były zepsutym pokarmem wydającym wstrętny odór, tak jak to w naturze. Co za wstrętne odory wychodziły z doktryn i praktyk takich jak umartwienia, spowiedź, odpusty, pielgrzymki, zmazania winy przez dobre uczynki, msze, płomienie czyść-

ca i piekła, etc...! Jakże niesmaczne a nawet wstrętne dla duchowego podniebienia były te i im podobne nauki! Z pewnością były one wstrętne dla tych, którzy byli ożywionymi duchowymi Izraelitami w czasie reformacji. Nic więc dziwnego, że aby uniknąć niemiłego smaku i odoru duchowi Izraelici tych czasów a nawet uczciwi usprawiedliwieni i nieusprawiedliwieni z Chrześcijaństwa byli gotowi znosić wszelkiego rodzaju niewygodę, trudności i cierpienia! Z tego możemy wnosić jak wielkie były grzechy pożądlivych ludzi w oczach Boga, jeżeli pobudziły Go do dania im tak złego symbolicznego jadła. Ta ich grzeszność jest dokładnie przedstawiona w w.20 („przeto żeście pogardzili Panem... a płakaliście przed Nim mówiąc: Na cóżeśmy wyszli z Egiptu?”) i jest przyczyną tego, że Bóg zesłał w czasie tych pięciu epok pomiędzy Żniewami silne złudzenia, mniej lub więcej związane z przeciwstawianiem się okupowi. Te przykłady niedoceniań i oceniania Prawdy są dla nas wielką nauką którą powinniśmy zrozumieć.

(Ciąg dalszy nastąpi)

PYTANIA BEREAŃSKIE

(12) Ile cech Prawdy było figurowanych w w.7? Jak należy rozumieć w.7? Jakie dwie zalety ma ziarnko koryjandrowe? Co te dwie zalety przedstawiają? Jaką zaletę ma przede wszystkim Prawda? Wg jakich sposobów? Jaka jest pierwsza przyczyna tego? Jak cytowane teksty Pisma Św. tego dowodzą? Druga przyczyna? Jak podane wiersze tego dowodzą? Trzecia i czwarta przyczyna? Jak cytowane wiersze dowodzą tego? Piąta przyczyna? Jak dowodzą tego cytowane teksty Pisma Św.? Szósta przyczyna? Jak cytowane wiersze dowodzą tego? Siódma przyczyna? Jak cytowane wiersze dowodzą tego? Jaka jest druga zaleta Prawdy, przyrównana do ziarna koryjandrowego? Pod jakimi dwoma względami? Co jest pierwszą przyczyną tego? Jak dowodzą tego cytowane teksty Pisma Św.? Drugą przyczyną? Jak dowodzą tego cytowane teksty Pisma Św.? Trzecią przyczyną? Jak cytowane teksty dowodzą tego? Przez co te dwie zalety Prawdy są ukazane w figurze, którą badamy?

(13) Co to jest bdellium? Jakie dwie zalety Prawdy nasuwa kolor manny porównując je z kolorem bdellium? Jaka jest

Prawda gdy jest podawana? Czego nie powinniśmy myśleć przez to względem Biblii? Dlaczego nie? Jak dowodzą tego cytowane teksty? Kiedy Prawda jest jasna? Dla jakich dwóch klas? W jakich okresach? Czemu się zawdzięcza tę jej jasność? Czego dokonywa jej blask? Dowiedz na podstawie cytowanych tekstów dwóch jakości diamentu Słowa! Do jakiego wniosku prowadzi nasze badanie nasienia koryjandrowego i bdellium? Co powinniśmy w związku z tym zauważyć? W związku z tym jak czuli się niezadowoleni i pożądlivi ludzie?

(14) Co jest przedstawione w w.8? Co jest figurowane przez to, że Izraelici zajmowali się manną? Przez zbieranie jej? Przez mielenie i tłuczenie jej? Pieczenie jej i gotowanie? Jedzenie tych ciast?

(15) Do czego był podobny smak manny? W jakich warunkach jest dobra świeża oliwa? Co to nasuwa na myśl? Komu Słowo Boże smakuje i zadawalnia? Jakich siedem Jej zalet sprawia, że zaspakaja Ona umysł i serce? Jakich trzech rzeczy dokonywa smak Prawdy w naszych duchach? Dlaczego? Jak długo to trwa? Względem kogo? Kiedy i

na co spadała manna ? Na co nie spadała bezpośrednio? Dlaczego ? Na co spadała ona? Co rosa czasem przedstawia w symbolice biblijnej? Jak dowodzą tego cytowane teksty ? W innych czasach? Jak dowodzą tego cytowane teksty? Jakie jest znaczenie rosy z w.9? Jak to należy rozumieć gdy chodzi o prawdę już posiadaną? Jak tego dowodzi cytowany tekst Pisma Św. ? Co jest figurowane przez padanie manny przez całą noc? Co nam to przypomina? Przez co jest ten fakt jeszcze figurowany? Jak długo ta pozafigura działa? Co oznacza właściwość Prawdy ? Kto na podstawie obserwacji wie, że Prawda posiada te zalety? Kiedy także ta sama zaleta Prawdy działała ? Jak dowodzą tego cytowane teksty Pisma Św.?

(16) Pod jakimi innymi względami padanie manny na rosę stosuje się ? Co to figuruje ? W jakim celu zostało uformowane Słowo Boże? Pod jakimi dwoma względami jest ono tak dostosowane ? Co to okazuje? Jak Amos 3:7 ukazuje, że Słowo jest dostosowane do ogólnych potrzeb ludu Bożego ? W jakich dwu formach Słowa, te akty występują? Co one działają? Jak cytowane teksty dowodzą, że Słowo Boże

jest dostosowane do indywidualnych potrzeb ludu Bożego? Jakie pięć rzeczy sugeruje spadanie manny w nocy ? Co oznacza to w każdym z pięciu wypadków? Jakich dwu wniosków możnaby z powyższego dowieść przez padanie manny na rosę ? Ze względu na rzeczy figurowane co do Prawdy w w.7-9 czemu nie powinniśmy się dziwić? Na podstawie tego jaki sąd należy uformować co do tych, którzy obrzydzili sobie Prawdę i pożądaliby świeckiego umysłowego pokarmu?

(17) Czyją uwagę zwróciło pozafiguralne niezadowolenie i pożądanie w czasie Żniwa Wieku Ewangelii? Gdzie wtedy one się przejawiały? Pozafigurą czego ? W jakie dwa sposoby były one wyrażone ? Nawet przez kogo? Pozafigurą czego? Czego domagało się szeroko rozpostarte niezadowolenie? Jaki to wpływ miało na Boga? Dlaczego ? Pozafigurą czego? Kto widział, że to było złem? Co my wiemy o tym ? Kiedy także Pan nasz zauważył to niezadowolenie i pożądanie? W jakich sekcjach ludu Bożego? W której z nich ? Jakimi sposobami widział on, że one się objawiały? Nawet wśród kogo ? Dlaczego udział ich był tym gorszy? Czemu nie powinniśmy się dziwić i dlaczego?

(18) Co Mojżesz czynił a czego nie czynił? Dlaczego? Jaka była ta sytuacja względem niego jako sługi Bożego? Czym nie była dla niego? Jaką mu się wydawała? Czego możemy być pewni w pozafigurze? Jak została pozafigura okazaną? Jak to zachowanie ludu oddziaływało na naszego Pana? Dlaczego? Czego nie były wyrazem te warunki? Jakie dwie części służby Pana naszego w Wieku Ewangelii dowiodą tego? Jak dowodzą tego cytowane teksty? Zajmowanie się kim nie było częścią jego służby w Wieku Ewangelii? Co z pewnością nie należało do jego służby? W jakim tylko sensie mógł Bóg położyć na niego taki ciężar? Jak ten ciężar się zaczął? Czego był rezultatem? Co wyjaśniają te fakty? Czym było uskarżanie się naszego Pana a czym nie było?

(19) Jaki zarzut możnaby postawić przeciwko myśli, że Pan nasz prosił o informację Ojca? Jaka jest pierwsza przyczyna, która dowodzi, że Pan nasz nie jest wszechwiedzący? Jakie powody czynią ten argument prawdziwym? Jaka jest druga przyczyna, która dowodzi, że nasz Pan nie jest wszechwiedzący? Jak cytowane teksty z 4 Moj. 11 dowodzą tego o nim po jego uwielbieniu? W jakiej

grupie figur mojżeszowych jest to pokazane? W jakich jeszcze innych tekstach Pisma Św. jest to pokazane? Jak to jest dowiedzione w cytowanych tekstach, które się odnoszą do Jego znajomości przed wniebowstąpieniem?

(20) Czy Jezus będzie wszystko wiedział w czasie Tysiąclecia i po Tysiącleciu? Kiedy znajomość Jezusa bardzo wzrosła? Jaki fakt tego dowodzi? Co wydaje się być dowiedzione na podstawie wzmianek rozproszonych w Biblii w sprawie uzyskiwania przez Jezusa informacji o niektórych szczegółach Bożej Prawdy? Jak to występuje w księgach: Ruty 3:7, 4 Moj. 15:32-36, 2 Moj. 31:18, 33:12,18? Jak to wynika z zarządzeń przymierza danych Mojżeszowi na górze? Przez co to jest zobrazowane jako wieczny stan w stosunkach wiedzy Pana naszego względem Ojca? W związku z tym jaka zasada będąca podłożem Jana 15:15 jest wieczną zasadą?

(21) Jak wielką wiedzę ma Jezus? Jak wielkim jest On w swych fizycznych, umysłowych, artystycznych, moralnych i religijnych władzach? Czym jednak musi on wiecznie pozostać? Jak tego dowodzą cytowane teksty? Jaką rzecz niemożliwą dla

Samego Siebie uczyniłby Bóg gdyby uczynił Jezusa równym Sobie pod jakimś względem? Czym to jest? Utrzymując w pamięci niższość Pana naszego we wszystkim względem Ojca, co nie może się zdarzyć ze względu, że nawet w Swym stanie chwały Pan nasz chce i otrzymuje potrzebną informację od Ojca? W jakich dwóch przedmiotach ogólnie nauczanych natchnione Pismo Święte milczy co do nauczania ich a nawet wyraża się przeciw ich nauczaniu? W przeciwieństwie do tego co naucza Pismo Św. o tym? Ku poniżeniu kogo nie jest to przedstawione? Dlaczego? Dla kogo nadmierne wynoszenie Jezusa nie jest przyjemne? Pomniejszania Go? Pomniejszanie Ojca przez nadmierne wynoszenie naszego Pana do równości z Ojcem pod jakimś względem? Jak długo wyjątek z Ew. Jana 14:28 będzie okazywać się prawdziwym? Na co to wskazuje gdy chodzi o wiedzę Jezusa w porównaniu z wiedzą Ojca? Jak można Prawdę w tym przedmiocie podsumować? Jaki fakt gdy chodzi o różne zastosowania tej figury dowodzi tej zasady?

(22) Co uskarżanie Mojżeszowe z w.12 zawiera w sobie? Jaką cechę charakterystyczną miało to uskarżanie? Co dowo-

dzi, że nie począł ani spłodził całego narodu Izraelskiego? Co w tym wyrażeniu jest znaczącego względem ojców duchowych? Jak tego dowodzą cytowane teksty Pisma Św.? Dlaczego mogą one być przypisane do odpowiednich osób? Dlaczego to wyrażenie jest znaczące gdy chodzi o duchową matkę? Gdzie był podany na to dowód w Piśmie Św.? Na jakiej podstawie? Co Mojżeszowe wyrażenie oznacza pod względem Jezusa? Jaka musi być odpowiedź pozafiguralna na te dwa pytania? Dla kogo w tym sensie Jezus był ojcem i matką? W jakich okresach czynił On te rzeczy? Z którą misją naszego Pana ma to związek? Co Jezus wziął na Siebie gdy chodzi o nich? Jaka praca Wieku Ewangelii nie była ciężarem dla Jezusa?

(23) Co trapiło naszego Pana? Czego On nie chciał gdy chodzi o nich? Dlaczego? Co trzeba powiedzieć o Jego postawie w tym wypadku? Jak słowa „iż mi mówisz” powinny być przełożone? Dlaczego? Jaka pozycja i obowiązki nie wynikają ze stanowiska wodza i nauczyciela? Względem kogo tylko miał Jezus takie obowiązki? Czego Mojżesz w związku z tym nie wiedział? Co to oznacza pozafiguralnie? Na jakie dwie rze-

czy w.13,21-23 wskazują pozafiguralnie? Jaki pogląd te dwa fakty obalają? Jaki wpływ miała ta sytuacja na serca Jezusa i Mojżesza? Co było w nich głęboko poruszone? Jakie warunki wywierały na nich taki wpływ? W jakich okolicznościach było to prawdziwe w wypadku Jezusa?

(24) Co jest przedstawione w w.14 w figurze i pozafigurze co do niemożności ze strony Jezusa i Mojżesza? Co było ich rzeczywistą pracą? Jakie dwie rzeczy były niemożliwe by uczynić wszystko co było im dane do wykonania? Co oznacza prośba „raczej mnie zabij” w figurze i pozafigurze? Jaki byłby tego skutek w obu wypadkach? W jaki sposób Jezus uczynił swą prośbę wiadomą? W jakich zastosowaniach pozafigury? Jakiego rodzaju śmierci pragnął Jezus? Dlaczego jest to prawdziwe? Kiedy rzecz ta się zdarzyła? Dlaczego Jezus pragnął tego? Jakiego okresu dotyczyła ta Jego prośba? Za co uważałby jej wypełnienie? Co dowodzi, że Mojżesz i Jezus byli usprawiedliwieni czyniąc te oskarżenia?

(25) Gdzie była podana Boża odpowiedź? Jakie odpowiedzi były podane w w.16,17? Względem kogo? Jaka odpowiedź była podana w w.18-20? Gdzie dwa

epizody zostały pomieszczone i błędnie objaśniane przez wyższych krytyków? Jakie cztery figuralne różnice istniały w dwóch grupach ludzi? Jakie istniały wielkie pozafiguralne różnice? W jakich Żniwach i okresach między Żniwami i ich równoległych zastosowaniach było 70-ciu figurami? Co do dowodzi?

(26) Co figuruje na Żniwo Wieku Ewangelii polecenie aby Mojżesz zebrał do siebie 70-ciu? Przez kogo nie byli figurowani posiłkowi pielgrzymi Parousji i Epifanii? Jaka jest różnica między pielgrzymami i posiłkowymi pielgrzymami? Przed jaką datą musiałby ktoś być w służbie pielgrzymiej aby być jednym z 70-ciu? Przez kogo Pan ich naznaczył? Jaki stopień kwalifikacji musieli oni posiadać? Spośród kogo mieli oni być wybrani? Jako posiadający co? Co jest figurowane przez to, że Mojżesz wziął ich przed drzwi Przybytku i że oni tam stali z nim? Do jakiego okresu Żniwa nie ograniczał się wybór pielgrzymów? Dlaczego? Względem czego była tam granica czasu? Kiedy zaczęło się pomazanie br. Russella jako pielgrzymą? Do jakiego czasu nie doszedł on do pozafiguralnego Przybytku? Dlaczego figura wy-

boru pielgrzymów jest związana z przesiewaniem nie uznawania Okupu? Dlaczego to nie było i dlaczego było dokonane? Co jest równoleżnikiem wyboru br. Russella jako pielgrzyma przed Żniwem? Dlaczego tak było w obu wypadkach ? W jakich dwóch charakterach służył Św. Jan? Jak długo trwał wybór wszystkich 70-ciu?

(27) Jaka istnieje równoległość co do wysłania 70-ciu w czasie dwóch Żniw? W jakich wypadkach w czasie Żniwa Wieku Ewangelii jest to wyraźnie wskazane ? W jakim znaczeniu nie miał br. Russell towarzysza-pomocnika? W jakim znaczeniu miał ich pięciu z kolei ? Jak się oni nazywali? Który z nich zatrzymał to stanowisko do końca ? Którzy bracia tworzyli drugą grupę ? Trzecią grupę? Czwartą grupę? Piątą? Jaka zasada obowiązywała co do zaliczania kogoś do 70-ciu ? Kto był przywódcą każdej grupy? Co Bóg pragnął uczynić w okresie między Żniwami w związku ze zbyt wielkim ciężarem dla Jezusa ? Co zwiększało ten ciężar? W jakim okresie ten wzrost ciężaru się zaczął ? W jaki sposób zesłał Bóg ulgę Jezusowi ? Kto był wybrany na taką pomoc przed epoką smyrneńską a nawet przed zesłaniem Ducha

Świętego? Której epoki Kościoła był on księciem? Co znaczy, że był księciem? W czasie ilu okresów między Żniwami byli wybierani ogólni starsi, drugorzędni prorocy? Jak pod względem liczby można ich porównać w czasie tych okresów ? Jaka jest sfera służby 70-ciu?

(28) Jaką równoległość znajdujemy co do 70-ciu w czasie Żniw i okresie między Żniwami ? Do kogo to nie stosuje się i dlaczego ? W jakim jego charakterze to nie miało miejsca ? W jakim tak było? Która epoka Kościoła jest przykładem tej zasady? Jacy stanowili 12 par w czasie epoki Filadelfii? Kto w każdym wypadku był wodzem ? Jaką dodatkową funkcję miał Jan Wessel? Ilu innych było rozmieszczonych wśród innych epok między Żniwami?

(29) Ilu spośród 70-ciu okresu między Żniwami należało do epoki Filadelfii ? Jak nazywały się te cztery epoki? Jak było pozostałych 46 rozmieszczonych co do ich liczby ? Którzy z nich byli członkami gwiazdnymi? Jak wielu braci było członkami gwiazdnymi we wszystkich siedmiu epokach ? Poza 35-ciu członkami gwiazdnymi z okresu między Żniwami ilu było innych członków gwiazdnych ? Jak byli oni rozmiesz -

czeni? Ilu ksiąg było wśród członków gwiazdnych? Jak byli oni rozmieszczeni? W jaki sposób cytowany tekst pokazuje siedem gwiazd i osiem ksiąg? Jaki rozwój musiało posiadać tych 70-ciu z okresu między Żniwami? Jakie poświadczenie musieli mieć w dodatku? Co polecenie dane Mojżeszowi by przyprowadził 70-ciu przed namiot zgromadzenia przedstawia w związku z nimi? Ich stanie tam z Mojżeszem?

(30) Co jest figurowane przez zstąpienie Boga do Mojżesza w słupie ognistym? Co takie prawdy częściowo stanowiły? Co jest figurowane przez to, że Bóg wziął z ducha Mojżeszowego i udzielił go 70-ciu? Z czego się składał ten zarys kwalifikacji? Z czego składało się ich pełne namaszczenie we wszystkich zastosowaniach pozafigury? Co jako rezultat mieli nosić? Jaki to wpływ miało mieć na naszego Pana? Kiedy? Kiedy to było przedmiotem naszej obserwacji? W jaki sposób stajemy się świadomi tego jeśli chodzi o okres między Żniwami? Kim byli niektórzy z tych specjalnych pomocników okresu między Żniwami pomagającymi naszemu Panu nieść ciężar?

(31) Po powiedzeniu Mojżeszowi co ma czynić w związku z 70-ciu, co powiedział Bóg, co ma powiedzieć ludowi? Co to oznaczało pozafiguralnie? W jaki sposób w czasie Żniwa Wieku Ewangelii Pan nasz powiedział to? Czym było to przesiewanie? Jak on powiedział to pożądanym epoki smyrneńskiej i innych epok? Jaki rodzaj separacji spowodowały najpierw wszystkie przesiewania? Jaki po tym? Która z tych separacji jest figurowana przez jedzenie przez lud mięsa przepiórek? W jaki sposób nastąpiło odpowiednie przesiewanie co do postępowania? W pozafigurze co spowodowało, że Bóg wycofał zakazy wobec szatana? Jaki był tego rezultat? Co nie podobało się Bogu zarówno w figurze jak i pozafigurze? Co Bóg w sposób bierny zesłał zarówno w figurze jak i w pozafigurze? W jakich zastosowaniach tego ostatniego?

(32) Co jest powiedziane w w.19,20? Ile okresów czasu jest wspomnianych w typie? Jakie i ile przecząco? Ile twierdząco? Jak długo trwał pozafiguralny miesiąc dni w czasie Żniw? Jakie to były okresy? Gdzie się ta zasada stosuje? Co powinniśmy wywnioskować w związ-

ku z tym? Jak na to wskazuje liczba 30? Jaka w związku z tym jest symboliczna myśl 30 dni w obydwu Żniwach i w okresie przejściowym? Na co i w jaki sposób wskazuje tu wyrażenie hebrajskie?

(33) Jaki fakt dotyczący trwania i nie zakończenia się przesiewania w zwalczaniu Okupu w Żniwie ewangelicznym jest równoległy w innych przesiewaniach? Jak to było w przesiewaniu niedowiarstwa? W przesiewaniu kombinacjonizmu? W przesiewaniu reformizmu? Jak bywało w epokach Wieku Ewangelii? W czym jeszcze jest ta zasada widoczna? Czyj błąd i w czym możemy z powyższego zauważyć? Na czym polegało sprzeciwianie się naszemu pogładowi? Co nie mówiliśmy i na co nasz pogląd nie wskazuje? Co jest a co nie jest wskazane w 4 Moj. 11:24-30? Jak należy rozumieć naznaczanie pielgrzymów?

(34) Na co wskazuje w.20? Jak obfite miało być wymiotowanie? Co jeszcze wskazuje w.20 gdy chodzi o mięso? Kiedy według w.20 to wymiotowanie miało się zacząć? Z którym przesiewaniem miało się zacząć wymiotowanie? Czym się to zaczęło i czym skończyło? Dlaczego? Jakie cechy miało wymiotowanie w czasie reforma-

cji? Czyją działalnością ono się zaczęło? A następnie kto ją rozpoczął? Jakie były główne rzymskie błędy zwymiotowane w ruchu przez nich rozpoczętym? W czym wymiotowanie trwało w ruchu Serwetusa? Czym zostało ono zakończone gdy chodzi o sprzeciwianie się Okupowi przez Rzym? Co jeszcze wymiotowanie w reformacji obejmowało? Kiedy resztki tego wymiotowania miały miejsce? Jakiego „mięsa”? W jakich dwóch formach pozafiguralne wymiotowanie się przejawiało? Jako pozafigura czego?

(35) Dlaczego te błędy były wstrętne? Jak to jest powiedziane typowo? Jak to przedstawiało się gdy chodzi o smak duchowy? Jak to jest widoczne w szczegółach? Jakim było to dla duchowego smaku? Jako rezultat czym się stawało takie „mięso”? Dla kogo specjalnie? Dla kogo z innych klas? Do czego to ich skłoniło? Co możemy wywnioskować z tego gdy chodzi o grzechy pożądliwych? Jakie słowa w.20 tego dowodzą? Do czego fakt tej grzeszności skłonił Boga? Jaką to daje nam lekcję?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE

Pytanie: Co przychodzi w pierw ożywione usprawiedliwienie czy spłodzenie z Ducha Świętego?

Odpowiedź: Jako pierwsze z tych dwóch przychodzi ożywione usprawiedliwienie. Wierzimy, że porządek w jakim Pismo Św. przedstawia tę sprawę jest następujący: gdy ktoś jest w tymczasowym usprawiedliwieniu (pozaobrazowy Dziedziniac) i postępuje do stanu spłodzenia z Ducha Św. (pozaobrazowa Świątnica) to przychodzi do momentu śmierci ludzkiej woli (pierwsza Zasłona). Wtedy następuje poświęcenie (Rzym. 12:1) przez które człowieczeństwo zostaje przywiązane do umarłej ludzkiej woli (pozafiguralnej Zasłony). Następnie Jezus aktualnie przypisuje poświęcającemu się Swoją Zasługę (Żyd. 10:14), ożywiając jego usprawiedliwienie przez uzyskanie od Boga przekreślenia wyroku Adamowego. W dalszym ciągu Jezus

ofiaruje człowieczeństwo danej osoby - już teraz doskonale w oczach Bożych - jako dar Bogu (Żyd. 5:1), który przyjmuje je przez udzielanie Ducha Św. w akcie spłodzenia. Jeżeli czyjeś usprawiedliwienie nie byłoby natychmiast ożywione przed tym nim Jezus przedstawi daną osobę Ojcu, to byłaby ona w dalszym ciągu niedoskonała i nieprzyjęta przez Jehowę jako ofiara. Taki sam punkt widzenia jest przedstawiony w pismach parousyjnych i epifanicznych, zobacz np. Książkę Pytań i odpowiedzi (w polskim wydaniu) str.662 par.1 i TP 1933 str.44, szpalta 2 par.1. Oczywiście zarówno to pytanie jak i odpowiedź stosują się do czasu gdy Wysokie Powołanie było otwarte w Wieku Ewangelii. Lecz jak wiemy od jesieni 1914 odkąd drzwi do Wysokiego Powołania zostały zamknięte nie ma już więcej ożywiania tymczasowego usprawiedliwienia ani spłodzenia z Ducha Św. (P' 51, 60).

SPROSTOWANIE

W Teraźniejszej Prawdzie z r.1934 nr 71 str.58 szpalta 1 par.3, linia 13 od góry została popełniona pomyłka. Tam jest podane, że ożywione usprawiedliwienie następuje po spłodzeniu z Ducha Św. co jest błędne. Wobec tego podajemy całe to zdanie w poprawnym tłumaczeniu. Ono powinno brzmieć

w sposób następujący: „Tak więc w tym ustępie w porządkowym czasie są wyrażone: omycie w umywalni, poświęcenie przy Pierwszej Zasłonie i natychmiastowe ożyczenie usprawiedliwienia, po których oczywiście następowało spłodzenie z Ducha Św.” (P’ 30, 60).

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII
 Niezależny dwumiesięcznik religijny

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy Paruzyjnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju prawdy; w obronie zarządzeń czarтеру i testamentu, które dał Pan przez

„wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać.

--- o O o ---

Prosimy o regularne odnawianie prenumeraty przed początkiem każdego nowego roku poprzez księgarzy (sekretarzy) poszczególnych zborów, którzy powinni podać nam ilość prenumeratorów w danym zborze, zebrać od nich pieniądze za numery bieżące w prenumeracie, a za zaległe osobno za każdy numer i wpłacić je z podaniem celu wpłaty na konto Ruchu adresując: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Centrala w Poznaniu II Oddział P.K.O. w Poznaniu Nr. 122-9-200301. Wysyłka dokonywana będzie na

adres księgarzy (sekretarzy) poszczególnych zborów. Kopia „Teraźniejszej Prawdy” będzie również wysyłana bezpłatnie dla proszących o to biednych z ludu Pańskiego podobnie jak za czasów br. Russela a także i dla innych pragnących tego osób. Księgarze (sekretarze zborowi) proszeni są o podanie osobno ilości osób pragnących otrzymywać „Teraźniejszą Prawdę” bezpłatnie. Roczna prenumerata wynosi zł. 48,-; cena pojedynczego numeru zł. 8,-.

--- o O o ---